

STINKYBINKY BOOKS

De glimlach van een kind

DE DAPPER BOEMAN

Welkom bij het tweede Stinkiebinkieboek!
En deze heeft wel monsters maar niet zoals op de
boeman klopper club...

Hallo, ik kom uit Almelo Hallo....
Welkom bij jouw derde boekje, een spannend
boekje dit keer, nouja boekje boekje!?
Dit is een legende, een mythe, over een Griekse
godin...

Weet jij al over wie!?
Ik denk het niet! Maar ik denk dat jij op het einde
wel snapt wat ik nu begrijp....

Ja laat die hersenstam maar kraken, en kraken, en
kraken en nog meer kraken laat de tandwielen
maar draaien en draaien en draaien en draaien en
draaien en draaien en draaien....

Oke ik draai eromheen, nee dames en heren effe
alle gekheid op een stokkie dit is een boek waar
mijn interesse voor de Griekse mythologie ligt,
want ik ben zelf ook een halve Griek en ik wil
jou ook echt iets bijbrengen met dit boekje!!

Tenminste dat gaan ik proberen!!

[-COPYRIGHT-]

© 2026 – de glimlach van een kind
Stinkiebinkiebooks - De opper boeman

Alle rechten voorbehouden.

Dit is een werk van fictie. Namen, personages, bedrijven, plaatsen, evenementen, landinstellingen en incidenten zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur of worden op een fictieve manier gebruikt. Elke gelijkenis met werkelijke personen, levend of dood, of werkelijke gebeurtenissen is puur toeval.

Geen enkel deel van
dit boek mag worden gereproduceerd of
opgeslagen in een ophaalsysteem, of verzonden
in welke vorm of op welke manier dan ook,
elektronisch,
mechanisch, fotokopieerapparaat, opname of
anderszins, zonder de uitdrukkelijk schriftelijke
toestemming van de uitgever.

Cover design, formattering vertalen en editen
door:

B.J. Starink

Geschreven door:

De opper boeman

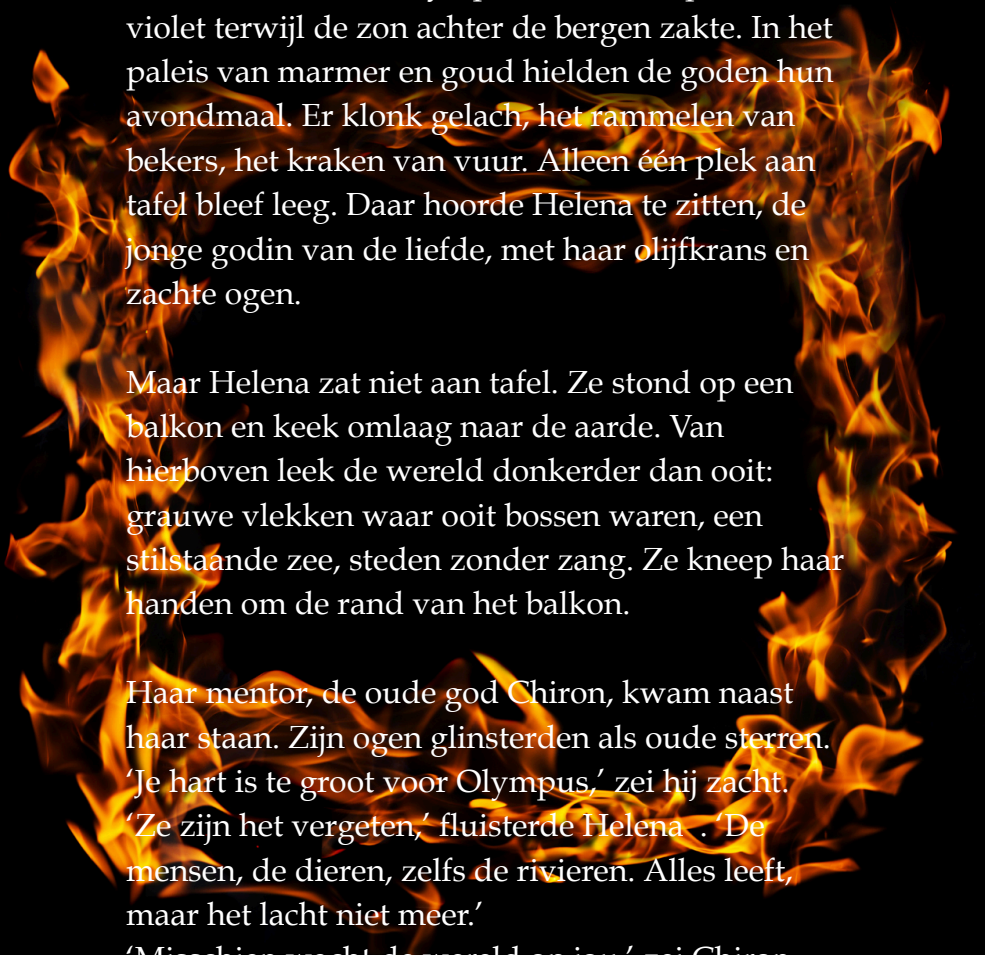
deboemannenclub.nl

boogeymanbeater.com

**DE GLIMLACH VAN
EEN KIND!**

HOOFDSTUK I.
DE OPROEP VAN DE
STERREN

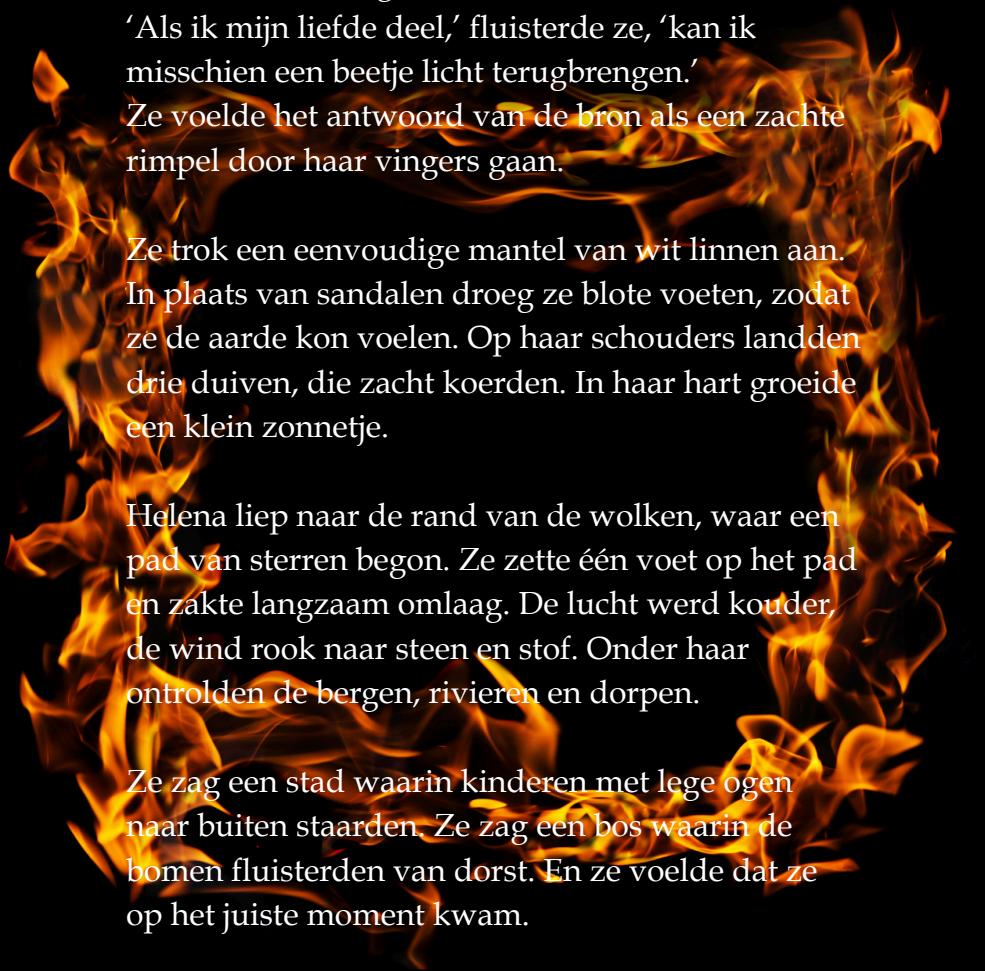

De lucht boven de Olympus kleurde koper en violet terwijl de zon achter de bergen zakte. In het paleis van marmer en goud hielden de goden hun avondmaal. Er klonk gelach, het rammelen van bekers, het kraken van vuur. Alleen één plek aan tafel bleef leeg. Daar hoorde Helena te zitten, de jonge godin van de liefde, met haar olijfkrans en zachte ogen.

Maar Helena zat niet aan tafel. Ze stond op een balkon en keek omlaag naar de aarde. Van hierboven leek de wereld donkerder dan ooit: grauwe vlekken waar ooit bossen waren, een stilstaande zee, steden zonder zang. Ze kneep haar handen om de rand van het balkon.

Haar mentor, de oude god Chiron, kwam naast haar staan. Zijn ogen glinsterden als oude sterren. 'Je hart is te groot voor Olympus,' zei hij zacht. 'Ze zijn het vergeten,' fluisterde Helena. 'De mensen, de dieren, zelfs de rivieren. Alles leeft, maar het licht niet meer.'

'Misschien wacht de wereld op jou,' zei Chiron. 'Niet op donder of bliksem. Op een glimlach.'

Die nacht ging Helena naar de heilige bron boven op Olympus, waar het water spiegelde als glas. Ze knielde neer en legde haar handen in het water.

‘Als ik mijn liefde deel,’ fluisterde ze, ‘kan ik misschien een beetje licht terugbrengen.’

Ze voelde het antwoord van de bron als een zachte rimpel door haar vingers gaan.

Ze trok een eenvoudige mantel van wit linnen aan. In plaats van sandalen droeg ze blote voeten, zodat ze de aarde kon voelen. Op haar schouders landden drie duiven, die zacht koerden. In haar hart groeide een klein zonnetje.

Helena liep naar de rand van de wolken, waar een pad van sterren begon. Ze zette één voet op het pad en zakte langzaam omlaag. De lucht werd kouder, de wind rook naar steen en stof. Onder haar ontrolden de bergen, rivieren en dorpen.

Ze zag een stad waarin kinderen met lege ogen naar buiten starden. Ze zag een bos waarin de bomen fluisterden van dorst. En ze voelde dat ze op het juiste moment kwam.

Ze landde in een klein dorp, verstopt tussen heuvels.

Huizen van grijze steen, ramen dicht, deuren
vergrendeld. De lucht hing zwaar als mist.
Niemand sprak, niemand zong.

Op een stoep zat een meisje, gehuld in een
gescheurde mantel, haar haren vol stof. Ze had een
gebroken houten pop in haar handen. Helena
hurkte neer en raakte zacht haar schouder aan.

'Hoe heet je?' vroeg ze.

'Eleni,' fluisterde het meisje, zonder op te kijken.

Helena glimlachte. Niet dwingend, niet groot.
Gewoon zacht.

Eleni keek op. Haar ogen werden groot. De mist om
haar heen trok een beetje weg. Ze voelde een
tinteling in haar borst, alsof iemand een klein
lampje had aangedaan.

Een oude man die voorbij strompelde, bleef staan.
Zijn mondhoeken trilden. Voor het eerst in jaren
glimlachte hij terug. Op dat moment barstte ergens
een knop open en verscheen een blauwe bloem
tussen de kieren van de stoep.

Helena liep door het dorp.

Een hond die krom liep van ouderdom richtte zich
op.

Een moeder die dacht dat niemand haar hoorde,
zag een bloesem op haar vensterbank.
Twee burenen die nooit meer spraken, begonnen
elkaar te begroeten.

Het leek klein, maar het was groot. Overal waar
Helena kwam, liet ze een vonk achter – een geur
van honing, een vleugje muziek, een zachte wind.

Die avond, toen de zon onderging, volgden Eleni
en de oude man haar naar een verlaten bron buiten
het dorp. Daar stond een stenen beeld dat al
eeuwen in de grond verzonken was. Het was het
beeld van een gevleugelde leeuw met ogen van
marmer – een oude beschermer van de mensen.

Helena legde haar hand op het beeld. 'Vertel me,'
fluisterde ze, 'waar komt al deze pijn vandaan?'
Het marmer begon te gloeien. Een diepe stem
klonk:

'De wortels van verdriet liggen in het hart van de
wereld. Daar staat de Boom van Verdriet. Maar om
daar te komen, moet je langs drie poorten. De
eerste wordt bewaakt door Cerberus, de hond met
drie koppen. Alleen wie geen angst kent, kan hem
benaderen.'

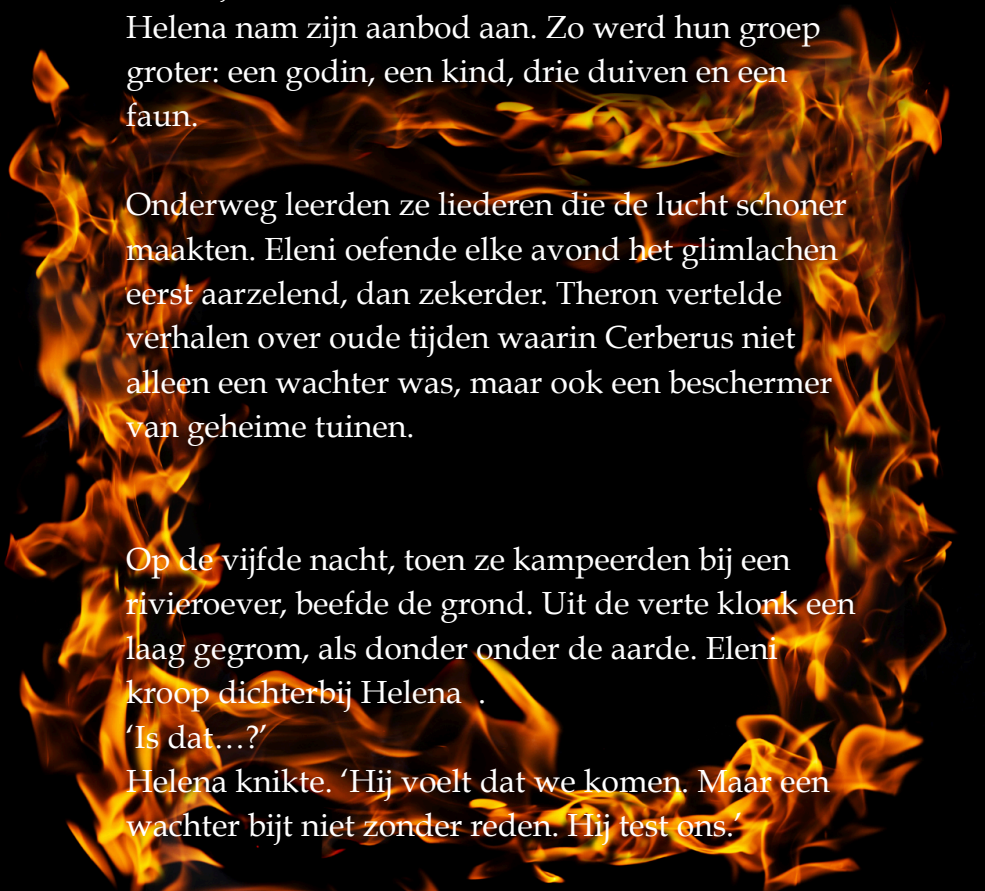

Eleni en de oude man keken elkaar aan. Ze hadden verhalen gehoord over Cerberus – een monster zo groot als een huis, met tanden als zwaarden. Helena knikte slechts. ‘Dan is dat waar ik heen moet.’

De volgende ochtend vertrok Helena , begeleid door haar drie duiven. Eleni rende achter haar aan. ‘Neem mij mee!’ riep het meisje. ‘Ik wil ook dat de wereld weer mooi wordt!’ Helena keek naar haar. Ze zag de vonk van moed in het kind. ‘Goed,’ zei ze. ‘Maar je moet beloven te luisteren naar je hart.’

Samen begonnen ze aan de tocht. Ze liepen door bossen waar de bomen fluisterden in vergeten talen. Ze staken rivieren over waarvan het water zilverachtig glansde. Hier en daar verscheen een nimf – een schimmige, lichte gestalte van water of blad – die hen zacht de weg wees.

In een vallei vol mist ontmoetten ze een faun: een wezen met bokkenpoten en een mensenbovenlijf, met ogen zo bruin als kastanjes. Hij heette Theron.

‘Ik hoorde je glimlach in de wind,’ zei hij tegen Helena . ‘Als je naar de Boom van Verdriet wilt, kan ik je leiden tot aan de Poort van Schaduwen.’ Helena nam zijn aanbod aan. Zo werd hun groep groter: een godin, een kind, drie duiven en een faun.

Onderweg leerden ze liederen die de lucht schoner maakten. Eleni oefende elke avond het glimlachen eerst aarzelend, dan zekerder. Theron vertelde verhalen over oude tijden waarin Cerberus niet alleen een wachter was, maar ook een beschermer van geheime tuinen.

Op de vijfde nacht, toen ze kampeerden bij een rivieroever, beefde de grond. Uit de verte klonk een laag gegrom, als donder onder de aarde. Eleni kroop dichterbij Helena .

‘Is dat...?’

Helena knikte. ‘Hij voelt dat we komen. Maar een wachter bijt niet zonder reden. Hij test ons.’

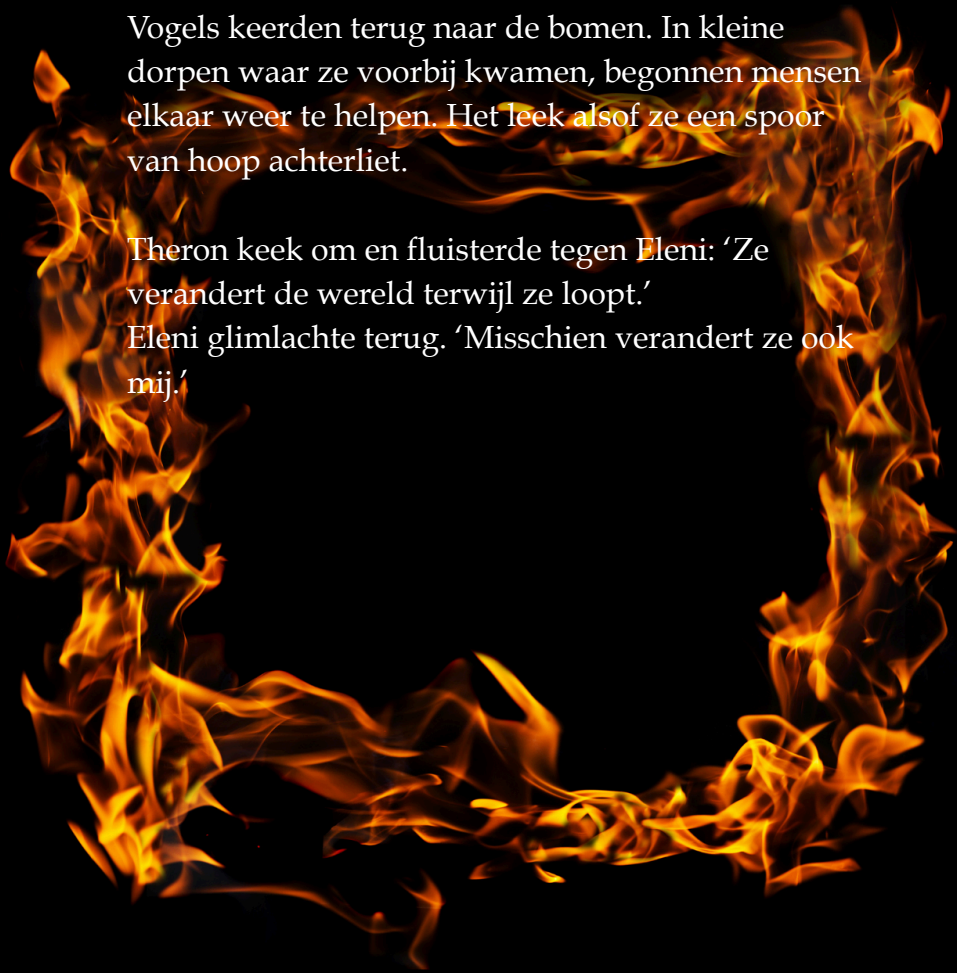
De lucht boven de horizon gloeide even rood, als drie paar ogen in het donker. Toen werd het weer stil.

Ondanks de dreiging groeide onderweg ook het leven. Waar Helena stapte, bloeiden bloemen. Waar ze lachte, verdwenen wolken.

Vogels keerden terug naar de bomen. In kleine dorpen waar ze voorbij kwamen, begonnen mensen elkaar weer te helpen. Het leek alsof ze een spoor van hoop achterliet.

Theron keek om en fluisterde tegen Eleni: 'Ze verandert de wereld terwijl ze loopt.'

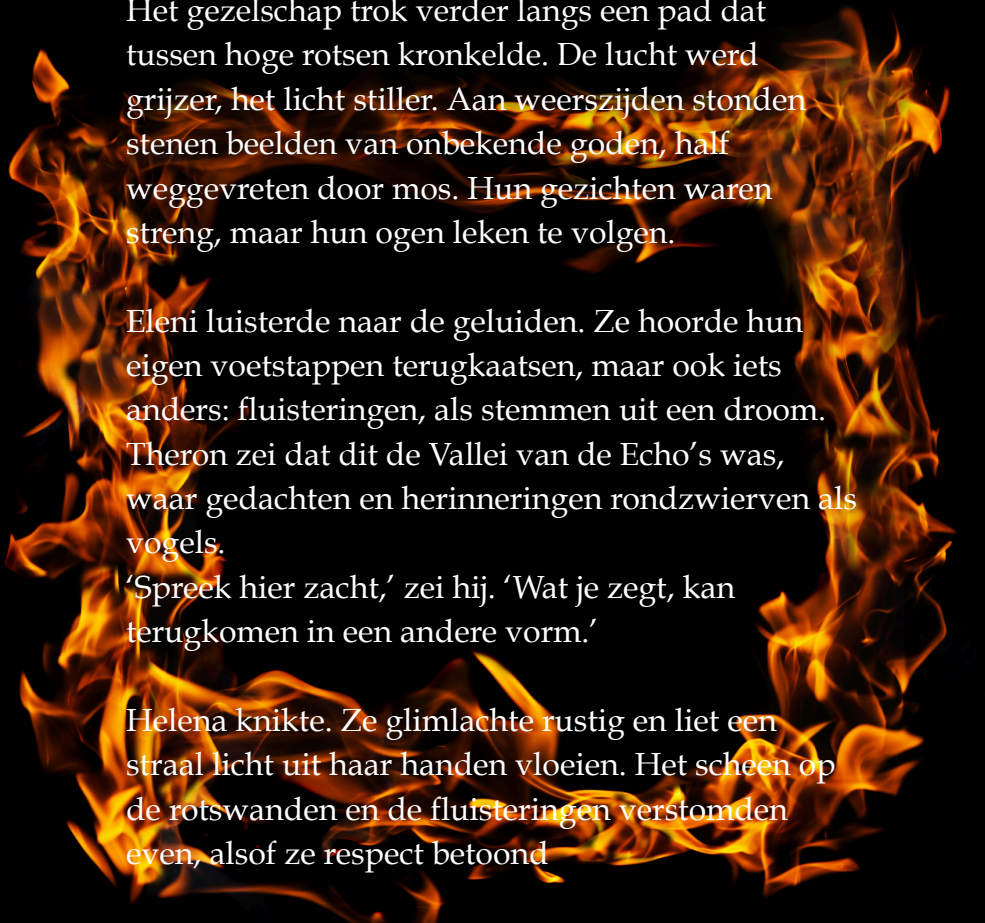
Eleni glimlachte terug. 'Misschien verandert ze ook mij.'

HOOFDSTUK 2.

DE POORT VAN
SCHADUWEN

Het gezelschap trok verder langs een pad dat tussen hoge rotsen kronkelde. De lucht werd grijzer, het licht stiller. Aan weerszijden stonden stenen beelden van onbekende goden, half weggevreten door mos. Hun gezichten waren streng, maar hun ogen leken te volgen.

Eleni luisterde naar de geluiden. Ze hoorde hun eigen voetstappen terugkaatsen, maar ook iets anders: fluisteringen, als stemmen uit een droom. Theron zei dat dit de Vallei van de Echo's was, waar gedachten en herinneringen rondzwierven als vogels. 'Spreek hier zacht,' zei hij. 'Wat je zegt, kan terugkomen in een andere vorm.'

Helena knikte. Ze glimlachte rustig en liet een straal licht uit haar handen vloeien. Het scheen op de rotswanden en de fluisteringen verstomden even, alsof ze respect betoond

Bij een bron aan de rand van de vallei zagen ze drie nimfen, half doorzichtig, gehuld in grijze sluiers. Ze

waren de dochters van de mist en konden wegen verbergen of tonen.

‘Godin van de liefde,’ zongen ze, ‘waarom loop jij naar het donker?’

‘Omdat het donker om licht vraagt,’ antwoordde Helena zacht.

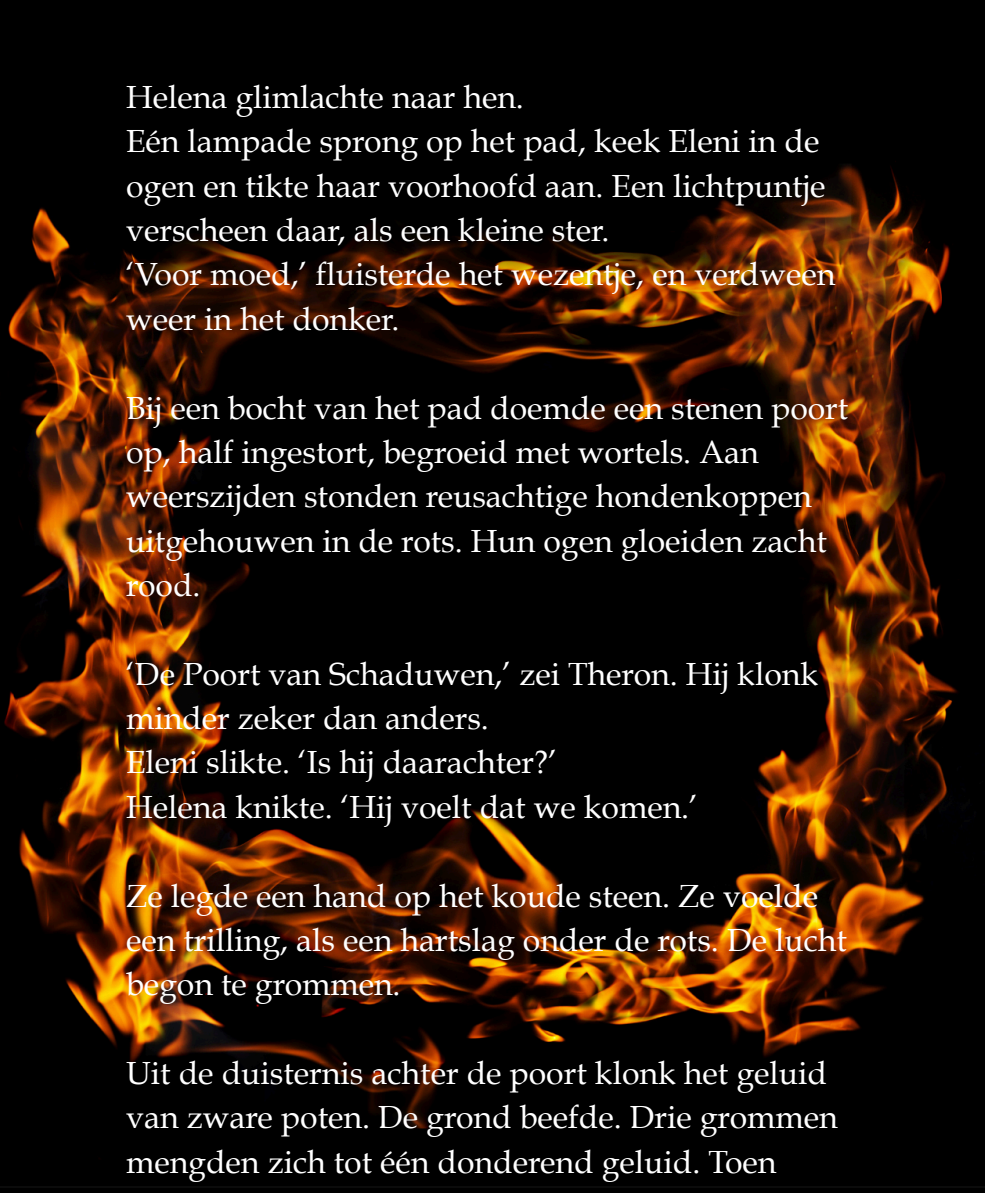
De nimfen gleden dichterbij en tikten het water aan. Een pad van zilveren stenen verscheen dat naar het oosten leidde.

‘Dit brengt jullie naar de Poort van Schaduwen,’ zongen ze. ‘Maar pas op: niet alles is wat het lijkt.’

Eleni pakte Helena ’s hand steviger. Theron knikte dankbaar naar de nimfen.

Het pad van zilveren stenen kronkelde omlaag, steeds dieper de aarde in. Het werd kouder; de lucht rook naar rots en oude regen. Soms zagen ze aan de randen van het pad ogen oplichten – kleine wezens met vossenstaarten en kikkervoeten, nieuwsgierig maar niet vijandig.

Theron vertelde dat deze wezens lampaden waren, fakkeldragers van de ondergrondse wereld. Als je vriendelijk keek, wezen ze de weg. Als je hen bang maakte, doofden ze hun licht en raakte je verdwaald.

Helena glimlachte naar hen.

Eén lampade sprong op het pad, keek Eleni in de ogen en tikte haar voorhoofd aan. Een lichtpuntje verscheen daar, als een kleine ster.

‘Voor moed,’ fluisterde het wezentje, en verdween weer in het donker.

Bij een bocht van het pad doemde een stenen poort op, half ingestort, begroeid met wortels. Aan weerszijden stonden reusachtige hondenkoppen uitgehouwen in de rots. Hun ogen gloeiden zacht rood.

‘De Poort van Schaduwen,’ zei Theron. Hij klonk minder zeker dan anders.

Eleni slikte. ‘Is hij daarachter?’

Helena knikte. ‘Hij voelt dat we komen.’

Ze legde een hand op het koude steen. Ze voelde een trilling, als een hartslag onder de rots. De lucht begon te grommen.

Uit de duisternis achter de poort klonk het geluid van zware poten. De grond beefde. Drie grommen mengden zich tot één donderend geluid. Toen stapte Cerberus naar voren: een hond zo groot als

een toren, drie koppen, ogen als gesmolten lava,
manen van rook. Zijn tanden glansden als sikkels.

Maar in plaats van meteen aan te vallen, bleef hij
staan. Zijn middelste kop boog iets naar links, alsof
hij hen rook.

De duiven op Helena 's schouders koerden zacht
maar vlogen niet weg. Eleni voelde haar knieën
trillen. Theron hield zijn fluit vast alsof hij een
toverspreuk wilde spelen.

Helena stapte naar voren. Ze glimlachte.

'Wachter van de Poort,' zei ze zacht. 'Ik kom niet
om te stelen. Ik kom om te helen.'

De linker kop gromde, de rechter snauwde, maar
de middelste bewoog niet. Er zat een glinstering in
zijn oog, alsof hij iets herkende.

Helena ging op haar knieën zitten, haar handen
open op de grond. Ze sloot haar ogen en glimlachte
breder, niet uit dwang maar uit oprechte rust.

'Ik weet wie je bent,' fluisterde ze. 'Niet een
monster, maar een wachter. Niet een vijand, maar
een beschermer.'

Ze dacht aan de verhalen van Theron over geheime tuinen en Cerberus' oude taak om zielen te beschermen. Ze stuurde beelden van vrede en bloemen in gedachten naar hem.

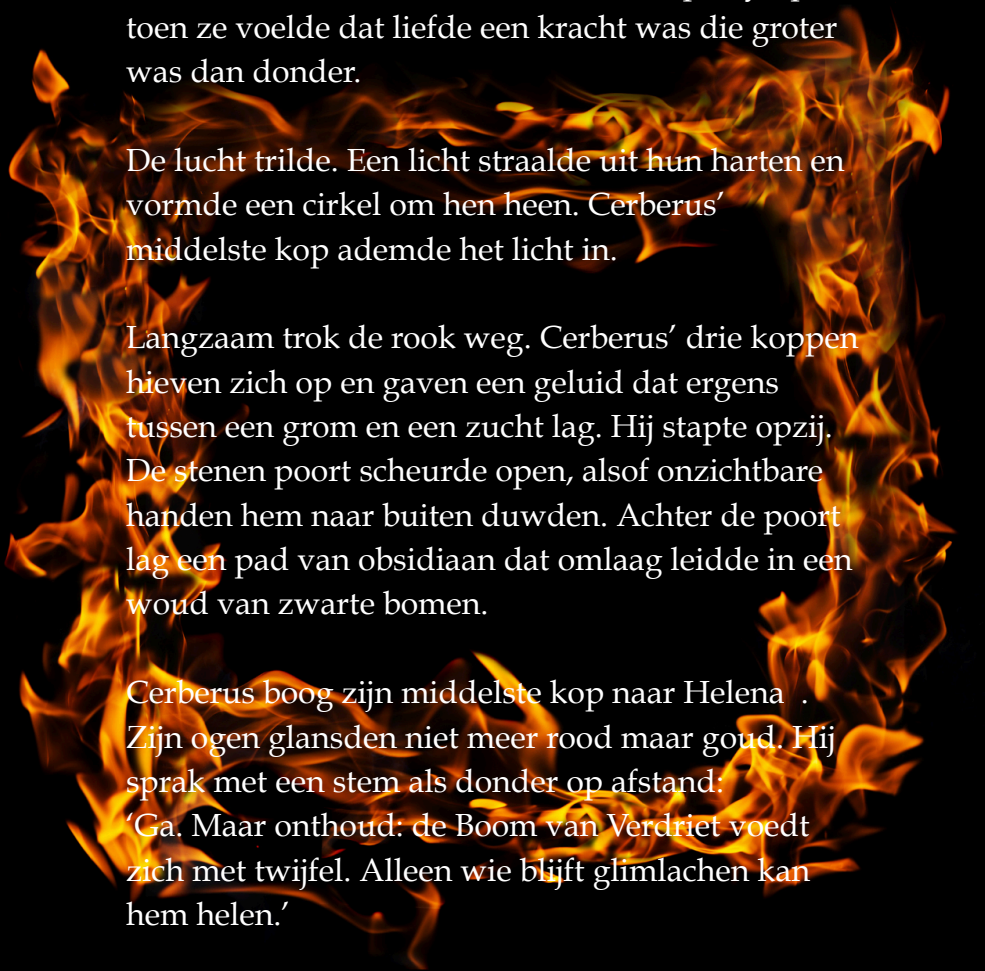
Cerberus snoof. De rook in zijn manen werd lichter. Zijn rechter kop sloot de ogen. De linker likte langs zijn tanden.

Eleni voelde een zachte wind langs haar gezicht waaien. Ze deed een stap naar voren en fluisterde: 'Ik ben niet bang voor jou.' Ze glimlachte, klein maar oprecht.

De drie koppen keken naar het kind. Het gegrom verminderde.

Plotseling sprak een diepe stem, niet van Cerberus' bekken maar overal tegelijk: 'Wie deze poort wil passeren, moet laten zien dat zijn hart sterker is dan angst. Toon mij jullie herinnering aan liefde.'

Theron speelde op zijn fluit een zacht deuntje het lied dat zijn moeder ooit voor hem zong.

Eleni dacht aan de dag dat haar vader haar een houten pop gaf voordat hij verdween in de oorlog. Helena dacht aan haar eerste ochtend op Olympus, toen ze voelde dat liefde een kracht was die groter was dan donder.

De lucht trilde. Een licht straalde uit hun harten en vormde een cirkel om hen heen. Cerberus' middelste kop ademde het licht in.

Langzaam trok de rook weg. Cerberus' drie koppen hieven zich op en gaven een geluid dat ergens tussen een grom en een zucht lag. Hij stapte opzij. De stenen poort scheurde open, alsof onzichtbare handen hem naar buiten duwden. Achter de poort lag een pad van obsidiaan dat omlaag leidde in een woud van zwarte bomen.

Cerberus boog zijn middelste kop naar Helena . Zijn ogen glansden niet meer rood maar goud. Hij sprak met een stem als donder op afstand: 'Ga. Maar onthoud: de Boom van Verdriet voedt zich met twijfel. Alleen wie blijft glimlachen kan hem helen.'

Helena raakte zacht de snuit van de middelste kop aan. 'Dank je, Wachter.'

Cerberus sloot zijn ogen en verdween weer in de schaduw.

Het gezelschap liep het pad op. Achter hen sloten de stenen zich weer. Voor hen lag een landschap dat leek op een droom: bomen met zilveren bladeren, rivieren van zacht gloeiend water, en in de verte een licht dat pulserend scheen.

Eleni keek achterom. 'Ik dacht dat hij ons zou opeten.'

Theron grijnsde. 'Wachters eten geen hart dat zuiver is.'

Helena glimlachte. 'Hij bewaakt niet alleen de poort, maar ook het geheim dat liefde sterker is dan angst.'

Ze kwamen bij een open plek waar een marmeren fontein stond, omringd door beelden van leeuwen met vleugels. In de fontein zat een vogel zo groot als een vos, met veren van saffier en ogen van vuur. 'Ik ben Asterion, boodschapper van de onderwereld,' zei de vogel. 'Cerberus heeft me gestuurd om jullie te leiden.'

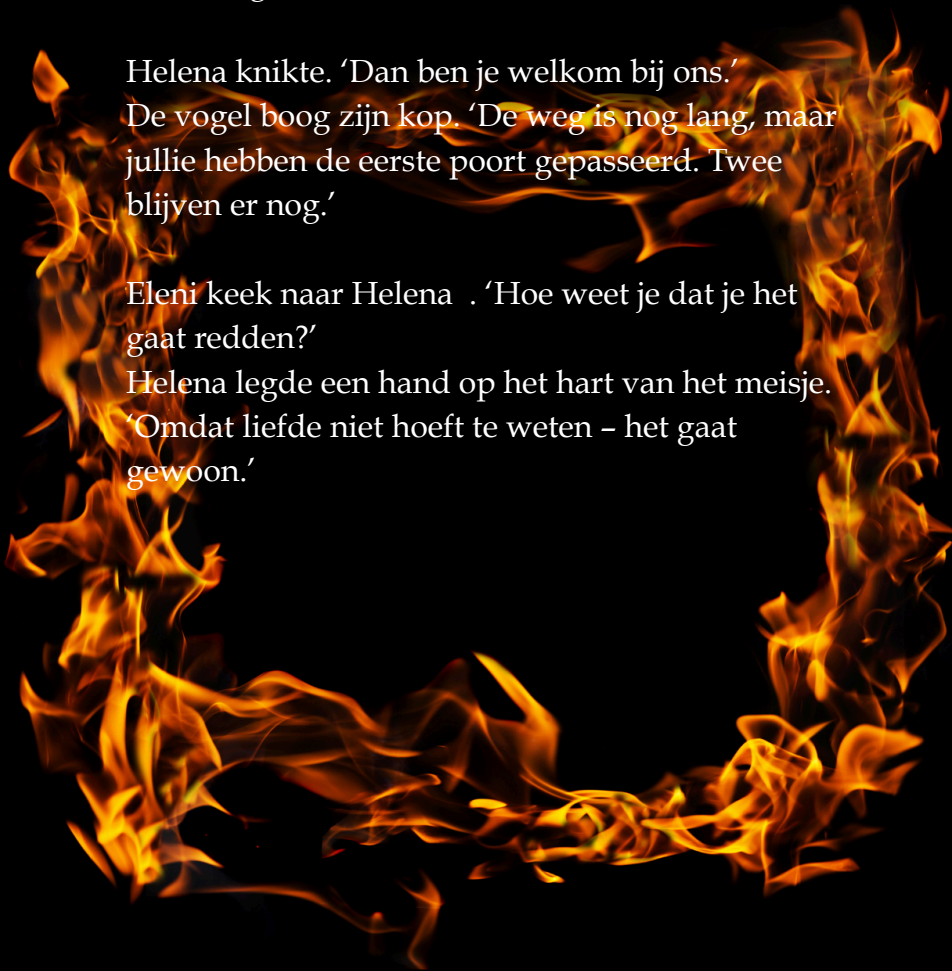
Zijn stem was helder, als metaal tegen glas.

Hij sloeg zijn vleugels uit en gloeiende veren
dwarrelden naar beneden. Waar de veren de grond
raakten, groeiden kleine lichtbloemen.

Helena knikte. 'Dan ben je welkom bij ons.'
De vogel boog zijn kop. 'De weg is nog lang, maar
jullie hebben de eerste poort gepasseerd. Twee
blijven er nog.'

Eleni keek naar Helena . 'Hoe weet je dat je het
gaat redden?'

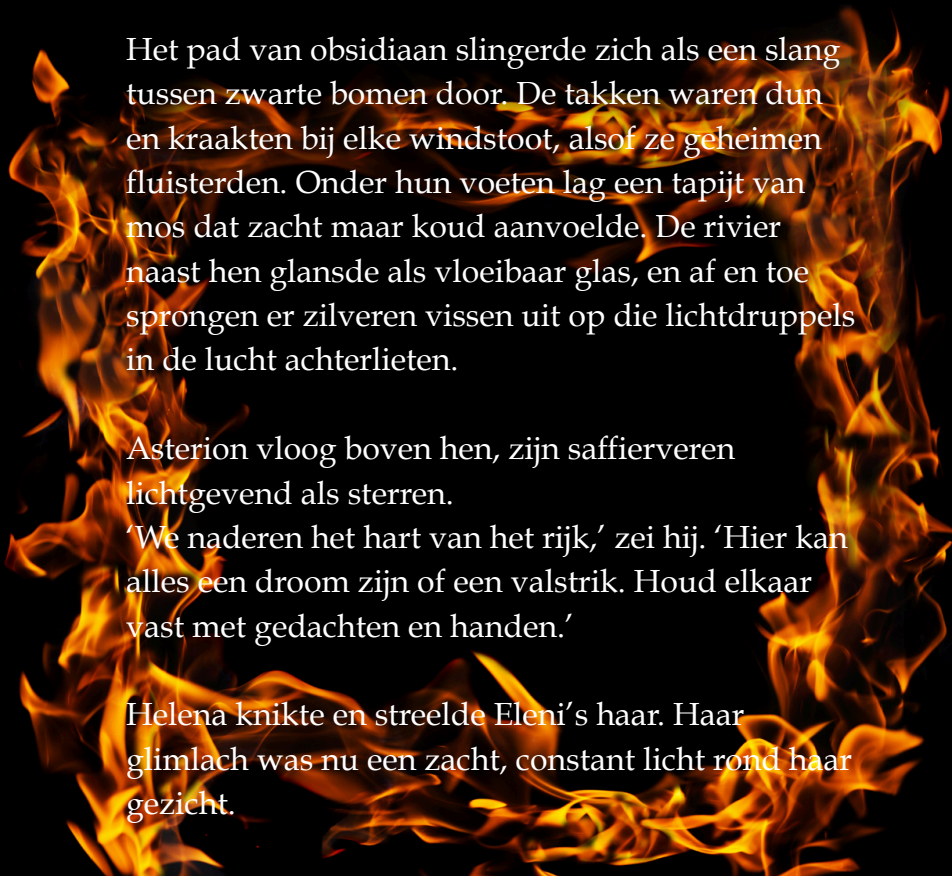
Helena legde een hand op het hart van het meisje.
'Omdat liefde niet hoeft te weten – het gaat
gewoon.'

HOOFDSTUK 3.

DE TUIN VAN DROMEN
EN SCHADUWEN

Het pad van obsidiaan slingerde zich als een slang tussen zwarte bomen door. De takken waren dun en kraakten bij elke windstoot, alsof ze geheimen fluisterden. Onder hun voeten lag een tapijt van mos dat zacht maar koud aanvoelde. De rivier naast hen glansde als vloeibaar glas, en af en toe sprongen er zilveren vissen uit op die lichtdruppels in de lucht achterlieten.

Asterion vloog boven hen, zijn saffierveren lichtgevend als sterren.

‘We naderen het hart van het rijk,’ zei hij. ‘Hier kan alles een droom zijn of een valstrik. Houd elkaar vast met gedachten en handen.’

Helena knikte en streelde Eleni’s haar. Haar glimlach was nu een zacht, constant licht rond haar gezicht.

Bij een open plek verscheen plots een satyr een wezen met het bovenlijf van een man en de poten van een geit. Zijn hoorns waren gebogen als de

maan en in zijn hand had hij een staf van druivenhout.

‘Wie durft in mijn bos te stappen?’ vroeg hij op een bijna zingende toon.

Theron stapte naar voren en blies een toon op zijn fluit de melodie van thuis. De satyr lachte.

‘Muziek! Dat is beter dan angst.’

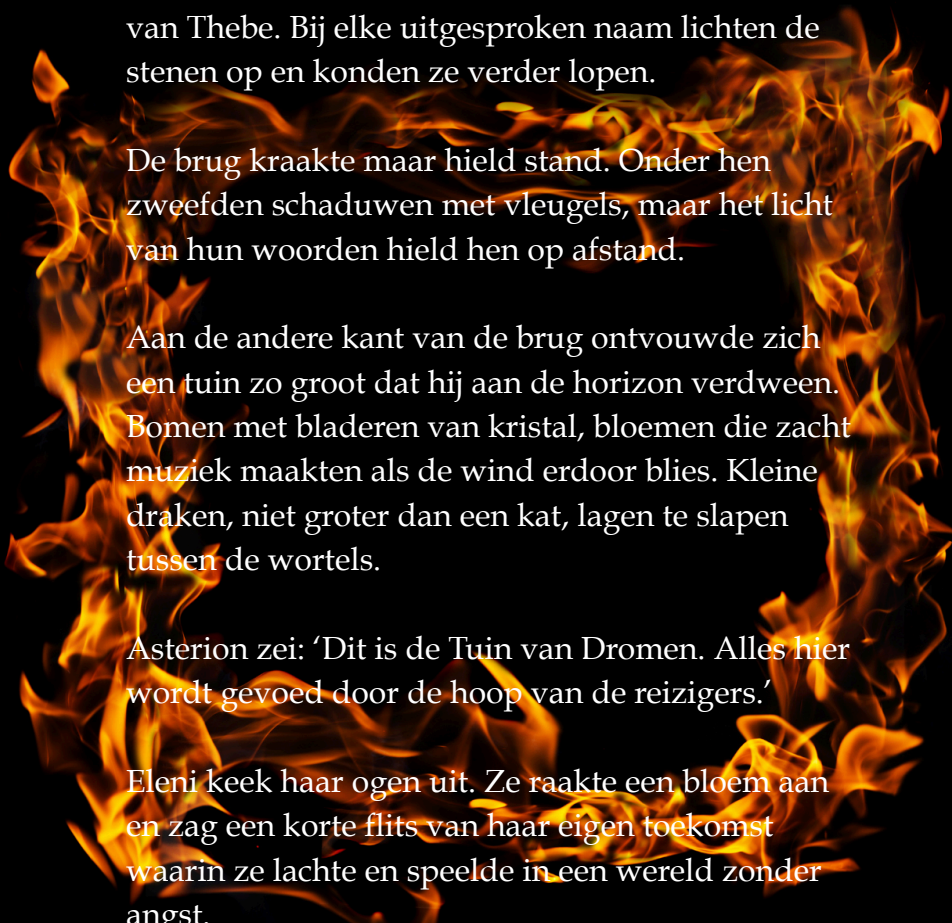
Helena glimlachte. ‘Wij komen om het verdriet te helen.’

De satyr knikte langzaam. ‘Dan mogen jullie door, maar ik geef jullie een raadsel: Wat groeit als je het weggeeft en sterft als je het opsluit?’

Eleni dacht even na. ‘Liefde,’ zei ze.

De satyr boog diep en verdween in een wolk van groene rook. In de rook bleven kleine lichtzaadjes zweven, die zich om het gezelschap heen zetten als een beschermende kring.

Ze bereikten een brug die gespannen was over een ravijn zonder einde. Op de stenen waren duizenden namen gegrift. Sommigen gloeiden, anderen vervaagden. Asterion legde uit: ‘Dit zijn de namen van hen die hun hoop vergaten. Wie oversteekt, moet een naam uitspreken die hen kracht geeft.’

Theron fluisterde de naam van zijn grootmoeder, Eleni die van haar verloren pop, Helena de naam van een onbekend kind dat ooit hilde in de straten van Thebe. Bij elke uitgesproken naam lichten de stenen op en konden ze verder lopen.

De brug kraakte maar hield stand. Onder hen zweefden schaduwen met vleugels, maar het licht van hun woorden hield hen op afstand.

Aan de andere kant van de brug ontvouwde zich een tuin zo groot dat hij aan de horizon verdween. Bomen met bladeren van kristal, bloemen die zacht muziek maakten als de wind erdoor blies. Kleine draken, niet groter dan een kat, lagen te slapen tussen de wortels.

Asterion zei: 'Dit is de Tuin van Dromen. Alles hier wordt gevoed door de hoop van de reizigers.'

Eleni keek haar ogen uit. Ze raakte een bloem aan en zag een korte flits van haar eigen toekomst waarin ze lachte en speelde in een wereld zonder angst.

Helena ademde diep in. Ze voelde dat de tuin niet alleen schoonheid was maar ook een test. Achter elke boom kon een schaduw schuilen.

Uit de schaduw van een grote amandelboom kwam een figuur naar voren, gehuld in een mantel van zwart zijde. Zijn gezicht was onzichtbaar, slechts twee blauwe vlammen als ogen.

‘Ik ben de Schaduwwever,’ sprak hij. ‘Wie de Boom van Verdriet wil naderen, moet zijn donkerste gedachte tonen.’

Theron voelde zijn handen trillen maar dacht aan de dag dat hij zijn huis verloor; hij hilde en zijn tranen vielen als zilver in het gras.

Eleni dacht aan haar grootste angst – dat Helena zou verdwijnen en voelde haar hart slaan.

Helena sloot haar ogen, dacht aan de eenzaamheid van Olympus, voordat ze wist wat liefde was, en glimlachte alsnog.

De Schaduwwever boog. ‘Wie zijn donkerste gedachte kan dragen en toch glimlachen, heeft kracht. Ga door.’ Hij liet een sluier van zilver achter die om hen heen viel als een beschermende mantel.

Plots hoorden ze opnieuw een diep gegrom in de verte. Een schim van Cerberus verscheen tussen de bomen een echo van de wachter.

Zijn drie koppen bewogen maar spraken niet. Hij liet drie sporen van licht achter, elk leidend naar een andere richting.

Asterion zuchtte. 'Een keus. De verkeerde weg leidt naar eeuwige omzwerving.'

Helena keek naar de drie paden. Ze sloot haar ogen, luisterde niet met haar oren maar met haar hart. Ze voelde het pad dat naar warmte rook, naar bloemen, niet naar angst.

'Hierheen,' zei ze, en stapte op het middelste spoor. De rest volgde zonder aarzelen. De schim van Cerberus boog en loste op als mist.

Aan het eind van het pad vonden ze een bron waar het water omhoog leek te vallen in plaats van naar beneden. In het water zag ieder zijn eigen verleden.

Theron zag zijn kindertijd en voelde een golf van zachtheid. Eleni zag zichzelf slapend in Helena's armen. Helena zag een wereld waarin liefde en pijn verdwenen waren - maar wist dat ze eerst dit pad moest voltooien.

Ze dronken uit de bron en voelden een nieuwe kracht in hun borst.

Asterion streek zijn vleugels uit. 'Nog één dagreis tot de Boom van Verdriet,' zei hij. 'Maar eerst de Stormvlakte.'

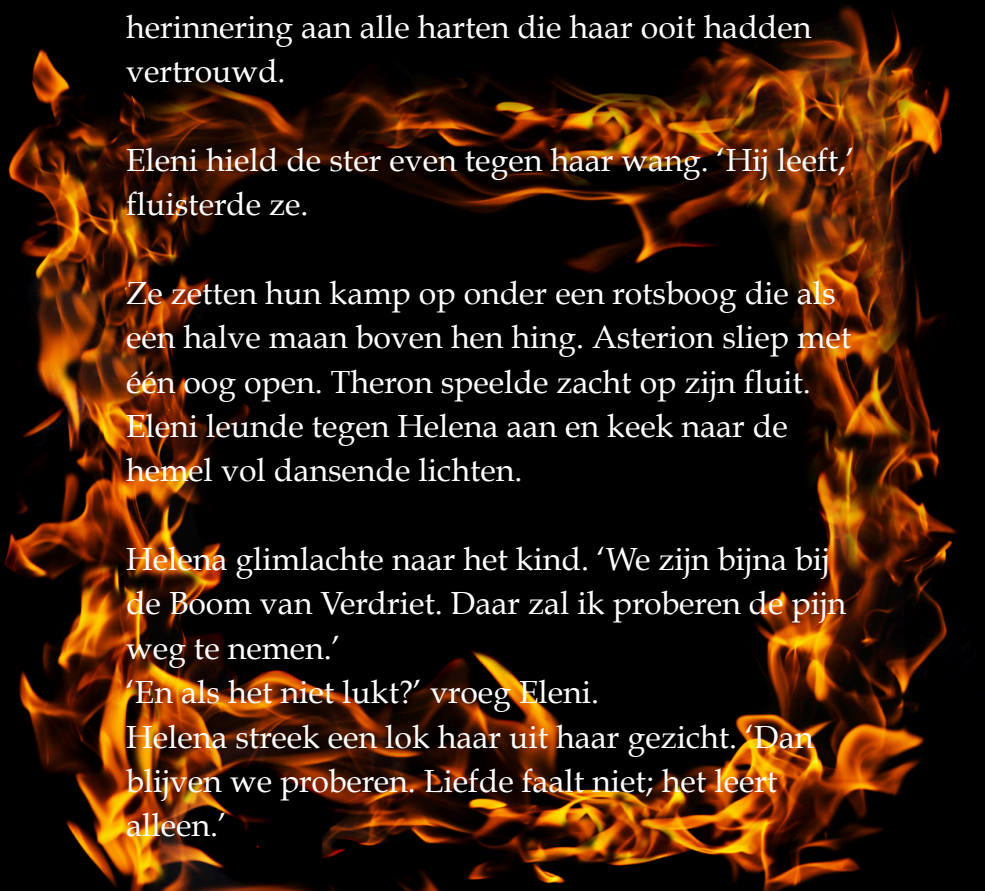
Voor hen lag een eindeloze vlakte van zwarte zandkorrels die bij elke stap licht gaven. De lucht erboven draaide als een zilveren draaikolk. Bliksemschichten, maar zonder donder, verlichtten het pad.

Ze moesten elkaar stevig vasthouden. Winden probeerden hun gedachten weg te blazen, fluisterden dat ze moesten omkeren. Helena bleef glimlachen. Ze zong een zacht lied dat de lucht kalmeerde.

De kleine draken uit de tuin waren hen gevolgd en dirkelden nu om hun hoofden als vurige linten, de winden afbuigend.

In het midden van de vlakte stond een oude man in een mantel vol stippen van licht. Hij hield een staf met aan de top een klein sterrenbeeld.

'Ik ben de herder van verloren sterren,' zei hij. 'Jullie glimlach heeft mijn pad verlicht. Hier, neem deze ster hij zal jullie leiden door het donkerste uur.'

Hij legde een kleine, gloeiende ster in Helena 's handen. Ze voelde warmte, niet van vuur maar van herinnering aan alle harten die haar ooit hadden vertrouwd.

Eleni hield de ster even tegen haar wang. 'Hij leeft,' fluisterde ze.

Ze zetten hun kamp op onder een rotsboog die als een halve maan boven hen hing. Asterion sliep met één oog open. Theron speelde zacht op zijn fluit. Eleni leunde tegen Helena aan en keek naar de hemel vol dansende lichten.

Helena glimlachte naar het kind. 'We zijn bijna bij de Boom van Verdriet. Daar zal ik proberen de pijn weg te nemen.'

'En als het niet lukt?' vroeg Eleni.

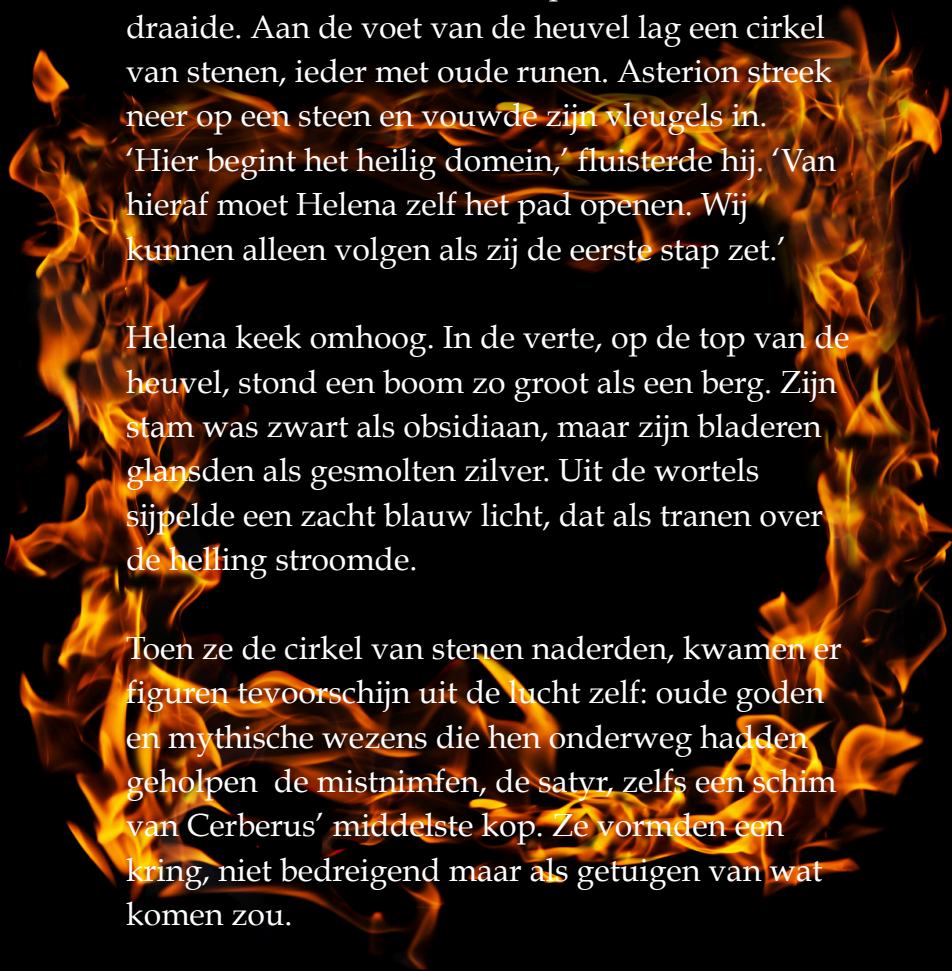
Helena streek een lok haar uit haar gezicht. 'Dan blijven we proberen. Liefde faalt niet; het leert alleen.'

De ster in hun handen pulseerde zacht, als een hartslag. In de verte leek iets te zingen misschien de boom zelf, misschien de wind. Maar het lied klonk niet boos, eerder verlangend.

HOOFDSTUK 4

DE BOOM VAN VERDRIET

De lucht werd zachter, maar ook stiller, alsof hij inhiield. Voor hen rees een heuvel op van witte as, waarboven een kronkelende spiraal van licht draaide. Aan de voet van de heuvel lag een cirkel van stenen, ieder met oude runen. Asterion streek neer op een steen en vouwde zijn vleugels in. 'Hier begint het heilig domein,' fluisterde hij. 'Van hieraf moet Helena zelf het pad openen. Wij kunnen alleen volgen als zij de eerste stap zet.'

Helena keek omhoog. In de verte, op de top van de heuvel, stond een boom zo groot als een berg. Zijn stam was zwart als obsidiaan, maar zijn bladeren glansden als gesmolten zilver. Uit de wortels sijpelde een zacht blauw licht, dat als tranen over de helling stroomde.

Toen ze de cirkel van stenen naderden, kwamen er figuren tevoorschijn uit de lucht zelf: oude goden en mythische wezens die hen onderweg hadden geholpen de mistnimfen, de satyr, zelfs een schim van Cerberus' middelste kop. Ze vormden een kring, niet bedreigend maar als getuigen van wat komen zou.

Theron voelde de lucht trillen en speelde een lage noot op zijn fluit.

Eleni klemde haar handen samen maar voelde een rustige warmte. Helena knielde even en legde haar hand op de grond.

‘Tk ben hier,’ zei ze zacht. ‘Laat me binnen.’

De grond spleet en vormde een smalle weg van licht die kronkelend de heuvel opging. Langs het pad stonden lantaarns die vanzelf ontbrandden het waren geen fakkels maar zwevende kristallen, die pulserend licht uitstraalden. Asterion vloog voorop, zijn veren fonkelend als gids.

Eleni en Theron volgden dicht achter Helena . De wind rook naar regen na een droge zomer, naar iets ouds en nieuws tegelijk. Hoe hoger ze kwamen, hoe sterker ze de hartslag van de Boom voelden, alsof hij leefde.

Halverwege de heuvel kwamen er wezens uit de grond lange, kronkelende figuren van hout en wortels, met ogen als barnsteen.

‘Wij zijn de Wortelwachters,’ zeiden ze met stemmen als het kraken van oude takken. ‘Wie de boom wil benaderen, moet zijn glimlach geven.’

Eleni keek naar Helena . 'Hoe geef je een glimlach?'

Helena ging op één knie zitten, keek de Wortelwachters aan en glimlachte oprecht. Ze dacht aan de reis, aan Eleni's moed, aan Therons muziek. De glimlach werd licht en gleed als een zachte wind naar de wezens.

De Wortelwachters raakten dat licht aan, sloten hun ogen en trokken zich terug in de aarde. Een doorgang opende zich verder omhoog.

Op het bovenste deel van de heuvel veranderde de lucht. Wolken van herinneringen dreven voorbij - beelden van oorlog, verlies, vreugde, geboorte, alles wat mensen ooit hadden gevoeld. Eleni zag flitsen van haar eigen kindertijd, Theron hoorde stemmen van zijn voorouders.

Asterion fluisterde: 'Dit is de adem van de boom. Hij draagt de herinneringen van de wereld. Blijf ademen, maar laat ze niet bezit van je nemen.'

Helena sloot haar ogen, ademde in en glimlachte. Ze voelde alles tegelijk, maar het brak haar niet; het vulde haar.

Eindelijk stonden ze voor de boom. Zijn stam was zo breed dat tien mensen hand in hand hem niet konden omvatten. De bladeren schitterden, maar uit elke nerf druppelde een blauwe traan. De grond eromheen was vochtig van dat licht.

Eleni keek omhoog en fluisterde: 'Hij huilt.'
Theron knikte. 'Hij draagt ons allemaal.'

Helena stapte dichterbij. Ze legde haar hand op de bast. Het voelde koud, maar onder die kou zat een kloppend hart.

'Ik ben hier om te helen,' zei ze zacht. 'Ik ben Helena .

Een diepe stem, als de echo van bergen en zeeën tegelijk, vulde de lucht:

'Ik ben de Boom van Verdriet. Ik drink de pijn van de wereld zodat jullie kunnen leven. Maar mijn wortels zijn zwaar, mijn bladeren moe. 'Wie mij wil helen moet mij tonen dat pijn niet het einde is.'

Helena knielde. 'Laat mij je glimlach geven.'

De boom trilde. 'Eén glimlach is niet genoeg. Je moet laten zien dat liefde leeft in hen die je meebrengt.'

Theron speelde opnieuw zijn fluit, maar dit keer kwam er niet alleen muziek uit – een stroom van herinneringen, geuren, beelden, alles wat hem ooit troost had gegeven. Eleni dacht aan Helena 's armen om haar heen, aan de hoop dat er een dag zonder angst zou komen, en glimlachte door haar tranen heen.

Helena legde beide handen op de stam en glimlachte niet alleen met haar mond maar met haar hele wezen. Ze stuurde de kracht van alle ontmoetingen, alle wezens die hen hadden geholpen, de ster van de herder, de vleugels van Asterion.

Het licht uit hun harten vloog omhoog, door de stam van de boom heen, naar de zilveren bladeren. De druppels veranderden van blauw in goud.

Plotseling scheurde de lucht boven de Boom open en een gedaante van pure schaduw kwam tevoorschijn de belichaming van alle pijn die de Boom had opgenomen. Hij had geen gezicht, alleen duizend ogen van tranen. Hij brulde zonder geluid.

Eleni deinsde terug maar Helena hield haar hand vast. 'Dit is niet een vijand,' fluisterde ze. 'Het is wat we moeten begrijpen.'

Helena stapte naar voren. Ze glimlachte naar de schaduw. 'Je bent gezien.'

De gedaante trilde, veranderde van zwart naar grijs, van grijs naar doorzichtig. Hij boog zijn hoofd en loste op in vonken die neerregenden als regen van sterren.

De Boom gaf een diepe zucht, een windvlaag die alle blaadjes deed zingen als koorzang. Uit zijn kroon groeide een nieuw blad, groter dan de anderen, van zuiver goud. Het viel langzaam naar beneden en landde in Helena 's handen.

'Dit is mijn dank,' sprak de Boom. 'Met dit blad kun je overal de pijn verzachten. Mijn tranen zullen blijven stromen, maar niet meer in wanhoop - in hoop.'

Eleni keek naar het blad. 'Het is warm,' zei ze. Theron glimlachte. 'Het leeft.'

Asterion boog zijn kop diep. 'Jullie hebben gedaan wat zelfs goden niet durfden.'

De figuren die getuigen waren, knikten en verdwenen één voor één, als mist in de zon. Cerberus' schim brulde zacht, maar het klonk als een lied. De Wortelwachters staken hun takken omhoog en sloten de doorgang achter hen.

Helena stak het blad omhoog. Het licht ervan verspreidde zich over de heuvel, door de tuin, over de Stormvlakte en zelfs terug naar de dorpen. Mensen die huilden voelden een zachte warmte. Kinderen die bang waren, droomden van duiven en een glimlach.

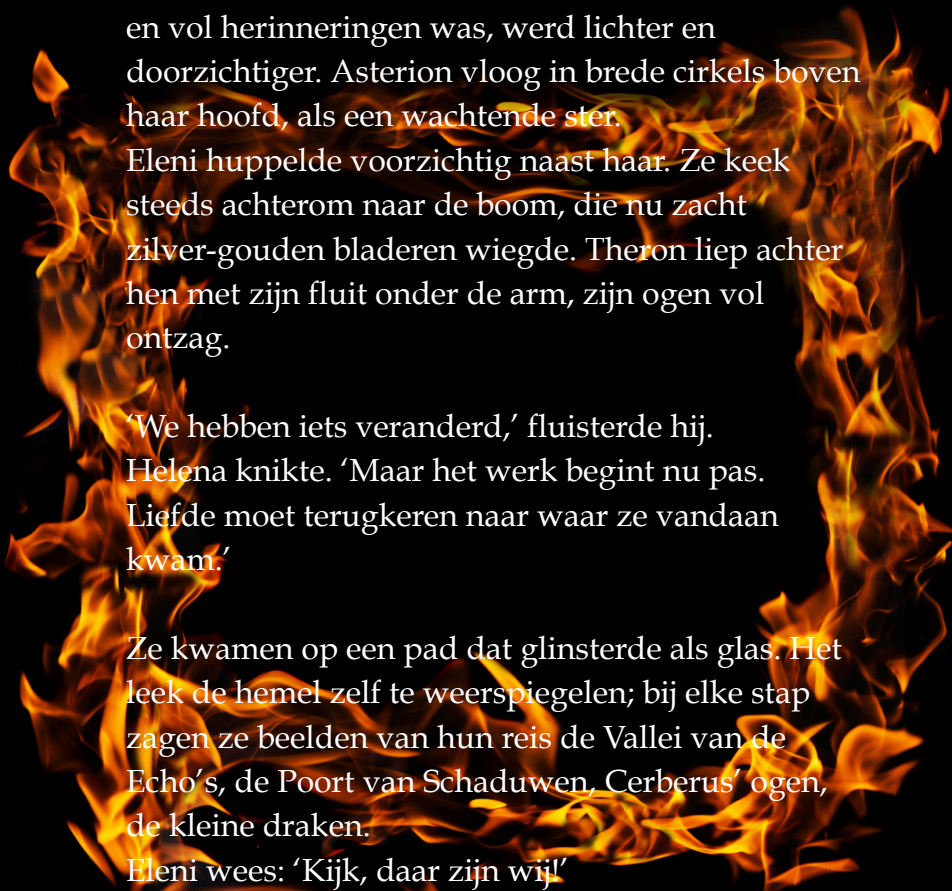
Helena draaide zich om naar Eleni en Theron. 'We hebben het gedaan. Maar het is nog niet af we moeten het blad naar de wereld brengen.'

Eleni lachte door haar tranen. 'Ik dacht dat ik bang zou zijn, maar het voelt licht.'

Theron stopte zijn fluit weg. 'Licht is zwaarder dan je denkt het moet gedragen worden.'

Asterion spreidde zijn vleugels. 'Ik zal jullie begeleiden naar het oppervlak. De wereld wacht.'

HOOFDSTUK 5 .
TERUG NAAR HET LICHT

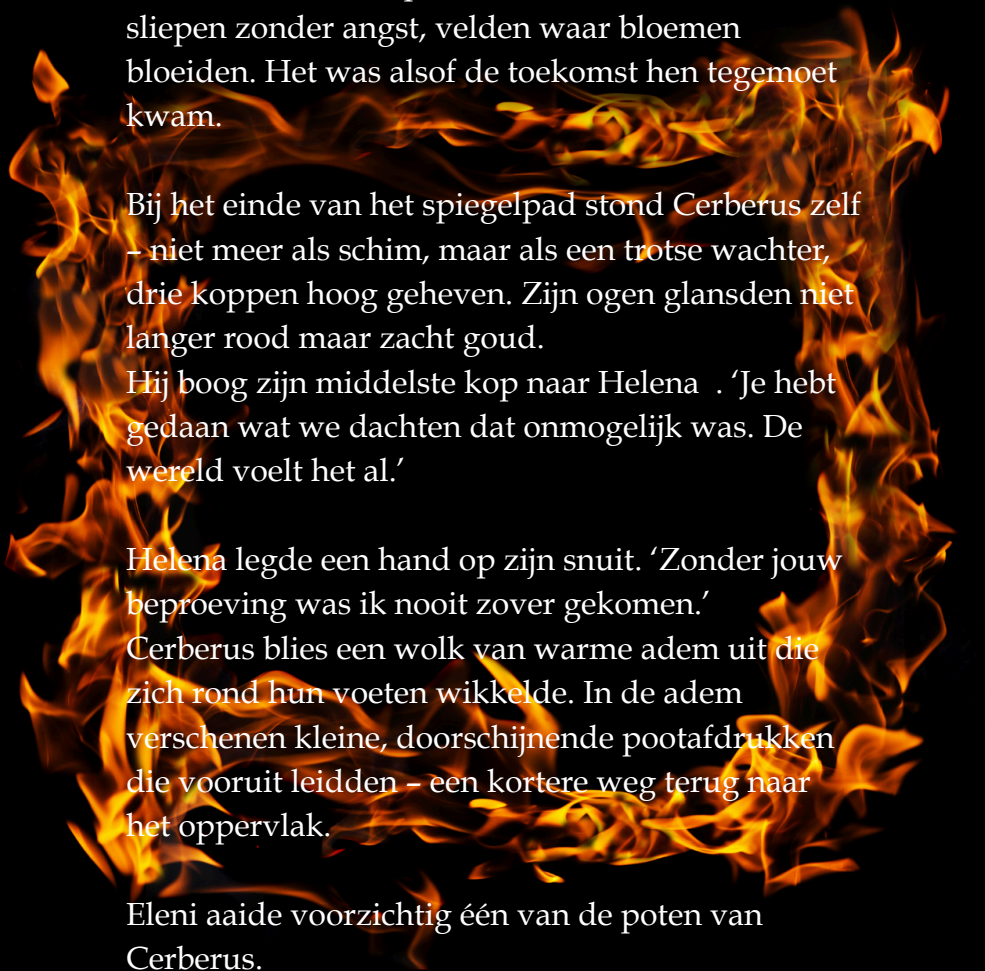
Met het gouden blad in haar handen begon Helena de heuvel af te dalen. De lucht, die eerst zo zwaar en vol herinneringen was, werd lichter en doorzichtiger. Asterion vloog in brede cirkels boven haar hoofd, als een wachtende ster. Eleni huppelde voorzichtig naast haar. Ze keek steeds achterom naar de boom, die nu zacht zilver-gouden bladeren wiegde. Theron liep achter hen met zijn fluit onder de arm, zijn ogen vol ontzag.

‘We hebben iets veranderd,’ fluisterde hij. Helena knikte. ‘Maar het werk begint nu pas. Liefde moet terugkeren naar waar ze vandaan kwam.’

Ze kwamen op een pad dat glinsterde als glas. Het leek de hemel zelf te weerspiegelen; bij elke stap zagen ze beelden van hun reis de Vallei van de Echo’s, de Poort van Schaduwen, Cerberus’ ogen, de kleine draken.

Eleni wees: ‘Kijk, daar zijn wij!’

Helena glimlachte. ‘Het pad laat zien wie we waren, zodat we kunnen kiezen wie we worden.’

Ze liepen verder. De beelden vervaagden en gingen over in nieuwe: dorpen vol mensen, kinderen die sliepen zonder angst, velden waar bloemen bloeiden. Het was alsof de toekomst hen tegemoet kwam.

Bij het einde van het spiegelpad stond Cerberus zelf – niet meer als schim, maar als een trotse wachter, drie koppen hoog geheven. Zijn ogen glansden niet langer rood maar zacht goud.

Hij boog zijn middelste kop naar Helena. ‘Je hebt gedaan wat we dachten dat onmogelijk was. De wereld voelt het al.’

Helena legde een hand op zijn snuit. ‘Zonder jouw beproeving was ik nooit zover gekomen.’

Cerberus blies een wolk van warme adem uit die zich rond hun voeten wikkelde. In de adem verschenen kleine, doorschijnende pootafdrukken die vooruit leidden – een kortere weg terug naar het oppervlak.

Eleni aaide voorzichtig één van de poten van Cerberus.

Hij liet het toe en zijn rechterkop gaf een diepe brom, bijna als een kat die spint.

Ze volgden de pootafdrukken tot een meer dat fonkelde in alle kleuren van de regenboog. Asterion spreidde zijn vleugels: 'Hier moeten we oversteken. Dit water spoelt het stof van het onderrijk weg.'

Ze stapten het meer in; het was niet koud, eerder als zachte zijde. Terwijl ze erdoor liepen, voelde iedereen zijn zorgen lichter worden. Theron dacht aan alle verloren nachten en voelde ze van hem afglijden. Eleni dacht aan haar angsten en voelde ze oplossen in bubbels.

Toen ze aan de overkant kwamen, droegen ze het gouden blad nog steeds, maar het leek nu nog helderder te gloeien.

Aan de oever stonden de drie mistnimfen die hen ooit het pad van zilveren stenen hadden getoond. Hun sluiers waren nu lichter, bijna transparant. 'Je bent terug,' zongen ze. 'En je draagt het blad.' Helena knikte. 'Het blad zal helen wat gebroken is.'

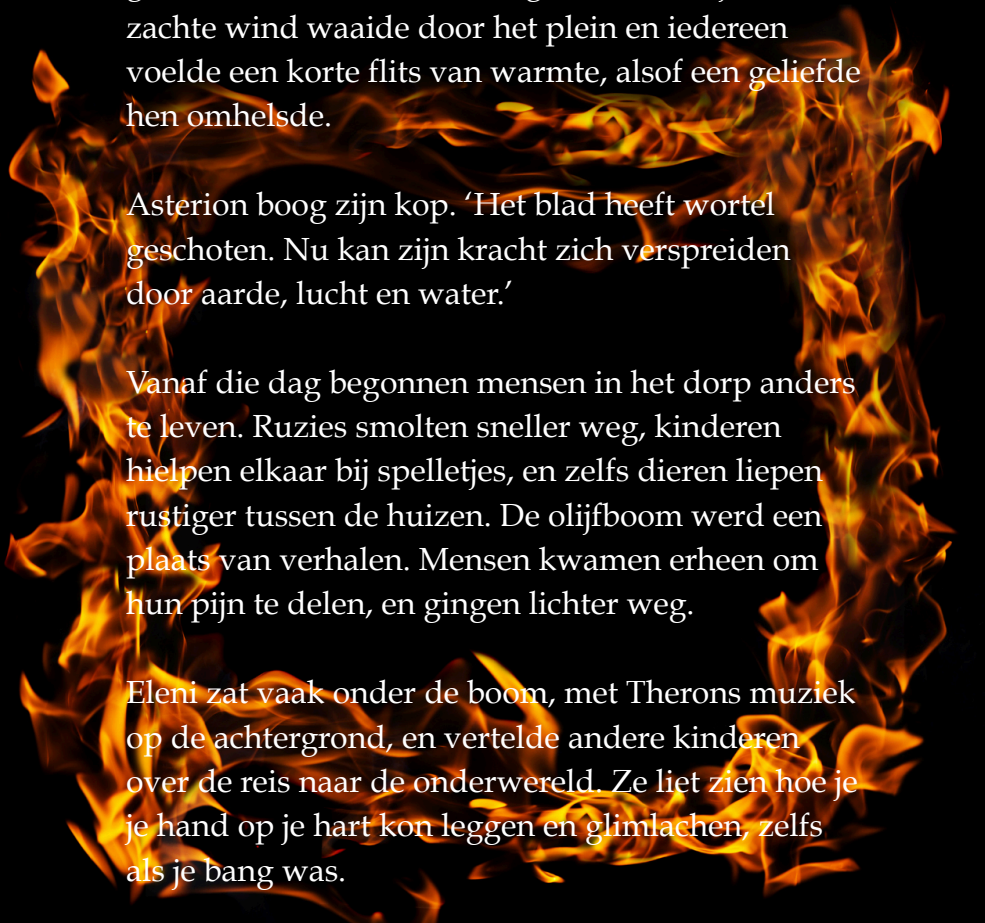
De nimfen boogden zich en kusten het water. Een boog van licht verscheen die hen omhoog trok, weg van het onderrijk, terug naar de wereld boven.

Ze kwamen tevoorschijn op een heuvel buiten een dorp. De zon hing laag, goudrood, en de lucht rook naar zee en dennen. Mensen in het dorp keken op en zagen een vrouw, een meisje, een jongeman en een vogel van saffier verschijnen in een lichtzuil.

Eleni keek om zich heen. 'We zijn terug!' Theron glimlachte breed. 'En de wereld lijkt al anders.'

Helena voelde hoe het gouden blad pulste, alsof het harten in de verte raakte. Ze liep het dorp in. Kinderen die speelden stopten en keken naar haar glimlach. Oude mensen voelden hun rug iets minder zwaar worden.

Op het dorpsplein stond een oude olijfboom. Helena knielde ervoor en legde het gouden blad tegen de stam. 'Moge deze aarde leren wat de Boom van Verdriet ons heeft geleerd,' fluisterde ze.

Het blad loste niet op, maar wortelde zich in de schors. Uit het punt waar het blad de boom raakte, groeide een nieuwe tak met gouden blaadjes. Een zachte wind waaide door het plein en iedereen voelde een korte flits van warmte, alsof een geliefde hen omhelsde.

Asterion boog zijn kop. 'Het blad heeft wortel geschoten. Nu kan zijn kracht zich verspreiden door aarde, lucht en water.'

Vanaf die dag begonnen mensen in het dorp anders te leven. Ruzies smolten sneller weg, kinderen hielpen elkaar bij spelletjes, en zelfs dieren liepen rustiger tussen de huizen. De olijfboom werd een plaats van verhalen. Mensen kwamen erheen om hun pijn te delen, en gingen lichter weg.

Eleni zat vaak onder de boom, met Therons muziek op de achtergrond, en vertelde andere kinderen over de reis naar de onderwereld. Ze liet zien hoe je je hand op je hart kon leggen en glimlachen, zelfs als je bang was.

Helena keek toe. Ze wist dat haar taak niet af was maar dat het zaad van verandering geplant was.

Op een avond, terwijl de zon onderging, kwam Asterion naast Helena zitten. 'Mijn taak zit erop,' zei hij zacht. 'De ster van de herder' heeft nu een plaats gevonden in jullie wereld. Ik zal terugkeren naar de lucht.'

Helena aaide zijn veren. 'Dank je dat je ons leidde.' De vogel spreidde zijn vleugels en steeg op. Zijn veren vielen als blauwe vonken neer, die in het gras veranderden in bloemen die 's nachts licht gaven.

Eleni zwaaide. 'Dag Asterion!' Theron blies een laatste melodie voor hem.

Op een nacht zat Helena alleen onder de olijfboom. Ze keek naar de sterren en dacht aan de Boom van Verdriet. Ze wist dat verdriet nooit volledig zou verdwijnen – maar dat het veranderd kon worden, gedeeld, verzacht.

Ze fluisterde: 'Een glimlach is geen eindpunt, het is een deur. Door die deur komt liefde binnen.'

Toen kwam Eleni naast haar zitten. 'Helena, ben jij dan niet moe?'

Helena lachte zacht. 'Soms. Maar liefde rust in zichzelf. En ik heb jullie.'

De volgende ochtend scheen de zon fel. De gouden tak van de olijfboom had nieuwe blaadjes gekregen. Mensen uit naburige dorpen kwamen kijken. Ze brachten verhalen mee, liederen, kleine geschenken. Het plein werd een ontmoetingsplaats van hart tot hart.

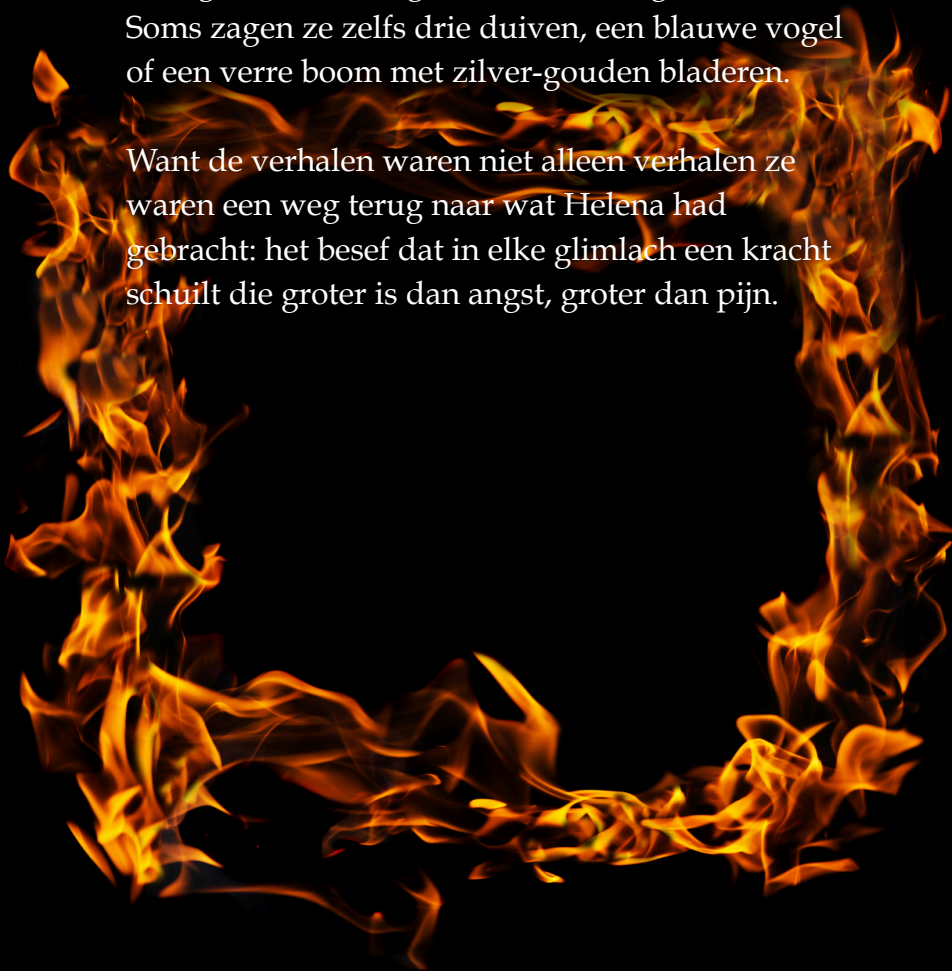
Theron speelde daar vaak. Zijn muziek kreeg vleugels en reisde verder dan het dorp. Eleni vertelde verhalen die kinderen in slaap hielpen zonder nachtmerries.

Helena liep door de menigte. Ze glimlachte naar ieder kind, elke ouder, elke vreemdeling. En waar haar glimlach viel, groeiden kleine bloemen.

Jaren later vertelden mensen nog steeds over de dag dat een Griekse godin met een kind en een jongeman uit het licht verscheen. Ze noemden haar Helena, de glimlach van de wereld. Ze vertelden dat Cerberus, de wachter van het dodenrijk, hen had laten passeren. Dat een Boom van Verdriet had geleerd om hoop te dragen.

En in dromen, als kinderen bang waren, zagen ze
niet langer monsters, maar een vrouw met licht om
haar gezicht en een glimlach die hen geruststelde.
Soms zagen ze zelfs drie duiven, een blauwe vogel
of een verre boom met zilver-gouden bladeren.

Want de verhalen waren niet alleen verhalen ze
waren een weg terug naar wat Helena had
gebracht: het besef dat in elke glimlach een kracht
schuilt die groter is dan angst, groter dan pijn.

HET MORAAAL

Ben jij nog wakker!?

Heb de focus voor het moraal nog!? En snap je het verhaaltje misschien een klein beetje!?

Helena was net als **jou** onwetend maar heeft een heeeeeeeeele lange reis afgelegd en ik kan jou vertellen dat Helena wel degelijk 1 van de aller aller grootste Griekse godinnen uit de Griekse mythologie is.. Het verhaal van Helena is duizenden jaren onbeschreven gebleven, tot aan nu. Want Helena is wedergeboren in jou...

De godin die het ergste van het ergste lijden kan doen verdwijnen met niets dan een glimlach, en simpele glimlach! Heeeeeel normaal voor de hele wereld, maar voor mij mensen die duizenden jaren aan het lijden zijn en voor de hele wereld ongelukkig kan jouw glimlach een hemel op aarde of een nieuw begin betekenen.... En dat is het moraal van dit verhaal, want ook jij gaat de slechte personen tegenkomen die hun leven in een uitzichtloze hel hebben geleefd maar jij kan daar verandering in brengen door jezelf te blijven en gewoon simpelweg te lachen!

Dat is het moraal van dit verhaal, slaap lekker!

Dit was het tweede Stinkiebinkieboek en ik wens jou een hele liefdevolle en goede nacht toe!